

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/39/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121010143
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Hunák, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6121010143.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Mikluša a členov senátu JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., MBA a JUDr. Petra Hunáka, PhD. na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. júla 2023, v trestnej veci obžalovaného I. H., stíhaného pre prečin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zák., konajúc o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 1T/12/2021 zo dňa 06. 12. 2022, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného I. H. zamietá

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1T/12/2021 zo dňa 19. 10. 2021 bol obžalovaný I. H. uznaný vinným z prečinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je uvedený vo výroku tohto rozsudku a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici predmetný rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Následne, po doplnení dokazovania, rozhodol Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom sp. zn. 1T/12/2021 zo dňa 06. 12. 2022 a obžalovaného I. H. uznal vinným z prečinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

ako samostatne zárobková činná osoba, resp. osoba zodpovedná za odvod poistného platiteľa I. H., s miestom podnikania C. XXX, IČO XX XXX XXX, si neplnil povinnosti vyplývajúce zo Zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov tým, že nezaplatil poistné za sociálne poistenie za samostatne zárobkovo činnú osobu za obdobie august 2015 až február 2019 do Sociálnej poisťovne, pobočka Banská Bystrica, Y. č. 27, IČO: 30 807 484 v celkovej výške 6.264,25 Eur, aj napriek tomu, že podľa znaleckého posudku V.. G. č. 3/2021 zo dňa 26. 08. 2021 mal v uvedenom období dostatok finančných prostriedkov na odvod poistného.

Za to bol obžalovaný podľa § 278 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, 3, 8 Tr. zák., § 46 Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. okresný súd obžalovanému výkon trestu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov.

Proti uvedenému rozsudku podal obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu dňa 20. 12. 2023, teda v zákonnej lehote, odvolanie, ktoré písomne odôvodnil podaním dňa 13. 03. 2023. Odvolanie bolo podané proti výroku o vine, ako aj výroku o treste. Odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie okresného súdu je založené na nesprávnom hodnotení dôkazov a navyše právne úvahy okresného súdu v niektorých smeroch sú len čiastočné, resp. vôbec neopodstatnené. Poukázal na ust. § 2 ods. 10 Tr. por., §

2 ods. 12 Tr. por., § 119 ods. 1, ods. 2 Tr. por. Uvedol, že v platnom Trestnom poriadku platí, že trestnú vec je potrebné objasniť tak, aby sa náležite zistili všetky okolnosti, ktoré treba v rámci trestného konania dokazovať podľa § 119 ods. 1 Tr. por. Pokiaľ na vznesenie obvinenia postačuje dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba (§ 206 ods. 1 Tr. por.), už na podanie obžaloby musia výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňovať postavenie obvineného pred súd (§ 234 ods. 1 Tr. por.), t.j. prokurátor musí mať objasnené okolnosti prípadu natoľko, aby bolo možné v konaní pred súdom vyniesť spravodlivé rozhodnutie. Právna úprava vyplývajúca z ústavného princípu, podľa ktorého o vine a treste rozhodujú iba sudy znamená, že zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností v sebe zahŕňa nielen pochybnosti o zistení skutkového stavu, ale zároveň pochybnosti o možnosti obstarania a vykonania ďalších dôkazov, ktoré by tento skutkový stav, resp. vykonané dokazovanie zmenili. Na základe vnútorného presvedčenia súdu o vine obvineného možno rozhodnúť o vine a odsúdiť obvineného len vtedy, ak nevyvstanú racionálne pochybnosti o skutočnostiach, zakladajúcich jeho vinu. Požiadavkou na zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností sa snaží zákonodarcu preklenúť priestor medzi istotou o vine obvineného a pravdepodobnosťou jeho viny. Pokiaľ súd prvého stupňa svoje rozhodnutie v zásade oprel len o jediný dôkaz o vine obžalovaného, a to znalecký posudok č. 16/2022, resp. 3/2021, tak obhajoba opakovane poukázala na jeho nedostatky, najmä na závery, ku ktorým dospela znalkyňa V.. Z. G. v predloženej znaleckom posudku č. 3/2021 nie sú verifikovateľné ani s prihliadnutím na podklady, z ktorých pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzala a z ktorých je zrejmé, že ani nie je možné spoľahlivo preukázať, že obžalovaný v rozhodnom období (august 2015 až február 2019) mal dostatok finančných prostriedkov na zaplatenie poisťného na sociálne poistenie. Z vykonaného dokazovania následne vznikla pochybnosť, či finančné zostatky, vypočítané znalkyňou v podanom znaleckom posudku, predstavujú stav ku dňu splatnosti poisťného na sociálne poistenie alebo nie. Ani tento nedostatok sa vykonaným dokazovaním pred súdom prvého stupňa nepodarilo odstrániť. Nebolo spoľahlivo, bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný mal dostatok finančných prostriedkov na zaplatenie poisťného na sociálne poistenie za jednotlivé mesiace august 2015 až február 2019 a že úmyselne splatné poisťné nezaplatil. Vzhľadom na vzniknuté pochybnosti, ktoré nebolo možné odstrániť ďalším dokazovaním, keďže účtovníctvo obžalovaného bolo vedené v súlade so zákonom o účtovníctve a znalecký posudok vychádzal z iných podkladov, možno dospieť len k jednému záveru, že vzniknuté pochybnosti nie je možné odstrániť ani ďalším dokazovaním, ktoré by vzniknuté pochybnosti o úmysle obžalovaného spáchať žalovaný trestný čin, odstránilo. V danom prípade nebolo povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, ale práve opak, cez zásadu prezumpcie neviny sa vyžaduje, aby sám štát, ktorý nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno, nevyhnutne, bez akýchkoľvek pochybností, dokázal jeho vinu. V prípade, ak z dôkaznej situácie nevyplýva naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, je povinnosťou žalobcu, aby svoje tvrdenie preukázal ďalšími dôkazmi a v prípade, ak sa tento dostane do dôkaznej núdze, táto nemôže byť pripočítaná na vrub viny obžalovaného. Z vykonaného dokazovania nebolo preukázané naplnenie všetkých zákonných znakov žalovaného trestného činu a preto obhajoba navrhla, aby bol obžalovaný podľa § 285 ods. 1 písm. b) Tr. por. oslobodený spod obžaloby. Obhajoba zdôraznila, že žalovaný získal živnostenské oprávnenie od 02. 07. 2007, avšak znalkyňou V.. Z. G. skúmané obdobie sa začína až od mesiaca august 2015. V tomto smere obžalovaný poukázal na to, že počiatočný stav (teda ten, pri ktorom znalkyňa uviedla 0) za I. štvrtrok 2015 bol podľa obžalovaným predloženého peňažného denníka -15941,76 Eur, príjem za celé obdobie (ERP + faktúry a dotácia pokladne) bol 1466,67 Eur, výdavky boli 7127,14 Eur. Súčasťou každej záverečnej správy je aj položkovitý prehľad o príjmoch, výdavkoch, materiáloch, poistení a prevádzkovej réžii. Obžalovaný ďalej poukázal nesprávny postup znalkyne, ktorá bez toho, aby zohľadnila výsledky predchádzajúceho podnikania obžalovaného, modelovala „stav peňažných prostriedkov v Eur“ bez toho, aby mala zistený počiatočný stav príjmov obžalovaného, pričom nesprávne uviedla 0 Eur. Uvedol, že údaje vyplývajúce z predložených dokladov, najmä peňažného denníka nekorešponujú so závermi ani znaleckého posudku č. 16/2020, ani č. 3/2021 znalkyne V.. Z. G., z dôvodu, že podkladmi pre vypracovanie znaleckých posudkov nebolo účtovníctvo obžalovaného, ale len daňové priznania k dani z príjmu za roky 2015 až 2018, výpisy z bankových účtov a zoznamy prijatých faktúr, keď na str. 19 znalkyňa výslovne uviedla „v predložených podkladoch sa nenachádzalo účtovníctvo ani daňová evidencia SZČO I. H. za roky 2015 až 2019“. Na tomto tvrdení znalkyňa V.. Z. G. zotrvala aj na hlavnom pojednávaní, kde opakovane uviedla, že podľa jej názoru podklady pre vypracovanie znaleckého posudku neboli kompletne, na strane druhej aj z nekompletných podkladov opakovane vypracovala znalecký posudok, v ktorom tvrdí, že obžalovaný mal dostatok peňažných prostriedkov na zaplatenie odvodov. Znalkyňa nesprávne pri určení príjmov obžalovaného postupovala tak, že v zozname faktúr sčítala fakturované sumy bez toho, aby zisťovala, či jednotlivé faktúry obsahujú

okrem zdaniteľných príjmov aj iné plnenia nepodliehajúce zdaneniu a na strane výdavkov len z výpisov z účtov selektívne vybrala výdavky bez toho, aby zohľadňovala aj ďalšie výdavky, ktoré obžalovaný v sledovanom účtovnom období podľa peňažného denníka mal a ktoré sa nerealizovali bezhotovostnými prevodmi. Súčasne znalkyňa z výdavkov vyradila tie "výdavky, ktoré nemohli byť uhradené z finančných prostriedkov podnikateľského subjektu SZČO I. H., pretože podnikateľský subjekt SZČO I. H. nemal na ich úhradu dostatok finančných prostriedkov (zostatok finančných prostriedkov ku koncu daného dňa je záporné číslo)" ako to uvádza v znaleckom posudku č. 3/2021, ako aj iné. Znalkyňa už na začiatku skúmaného obdobia v roku 2015 vyradila z výdavkov SZČO I. H., výdavky v sume 21.563,71 Eur, čím dosiahla stav, že SZČO I. H. disponoval finančnými prostriedkami, aby zaplatil poistné na sociálne poistenie za mesiac august 2015 až február 2019. Je nepochybné, že ani znalecký posudok č. 16/2020, ani č. 3/2021 nie je znaleckým posudkom o skutočných príjmoch a výdavkoch SZČO I. H., ale len modelom znalkyne V. Z. G., ktorý v žiadnom prípade nemôže byť podkladom pre rozhodnutie o vine a treste obžalovaného I. H.. Ak znalkyňa V. Z. G. zvolila postup, podľa ktorého z výdavkov vyradila tie, ktoré nebolo podľa predložených dokladov vhodné realizovať, pretože stav finančných prostriedkov bol k dátumu úhrady záporný a na druhej strane v tabuľke 7 uvádza prehľad finančných prostriedkov ku dňu splatnosti sociálneho poistenia za mesiace júl 2015 až február 2019, ktorý sa má pohybovať v päť ciferných sumách, tak bolo povinnosťou znalkyne aj uviesť, kde sa tieto finančné prostriedky nachádzajú a či práve vyradovanie výdavkov nespôsobilo znalkyňou umelé navýšenie príjmov obžalovaného, a tým skreslilo aj odpoveď na otázku, či obžalovaný mal alebo nemal ku dňu splatnosti sociálneho poistenia dostatok prostriedkov na ich zaplatenie. V súvislosti s vyššie uvedeným vznikol aj zásadný rozpor medzi závermi znalkyne Ing. G. a Ing. I., ktoré súd prvého stupňa žiadnym spôsobom neodstránil, keď V. G. príjmy obžalovaného, pri ktorých nevedela uviesť kedy ich obžalovaný dosiahol, zahrnula k 01.01. bežného roka, na rozdiel od V. I., ktorá ich dopočítala k poslednému dňu bežného roka, pričom obe znalkyne vychádzali z príjmov obžalovaného uvedených v daňových priznaniach, ktoré boli vyššie ako príjmy podľa vystavených faktúr, bankových výpisov a pod. Obžalovaný uviedol, že vysvetlenie je jednoduché, keď znalkyne porovnávali príjem podľa daňového priznania a príjmy podľa výpisov z bankových účtov, peňažného denníka a zoznamu faktúr od jediného odberateľa - ITECO ŽERIAVY s.r.o. bez toho, aby zohľadnili aj ostatné príjmy, ktoré boli účtované cez pokladňu obžalovaného. Obžalovaný dodal, že súd v rozsudku uviedol, že metodický postup V. I. bol metodicky nesprávny a v rozpore so zákonom o účtovníctve, ale naopak sa súd stotožnil s metodickým postupom V. G., ktorá záväzky nezapočítavala do záporných disponibilných finančných prostriedkov a tým sa nedostala do logického rozporu, ale postupovala súladne so zásadami zákona o účtovníctve. Obžalovaný doplnil, že súd prvého stupňa však neuviedol, v čom spočíval súlad postupu znalkyne V. G. so zákonom o účtovníctve, ktorá pri svojom metodickom postupe "ignorovala" preukázané a zaúčtované záväzky obžalovaného a účtovala len jeho príjmy a poukázal na stav jednotlivých bankových účtov, na ktoré prijímal úhrady za svoje podnikanie. Znalkyňa tiež na jednej strane zdôraznila skutočnosť, že obžalovaný v roku 2015 a 2017 uplatňoval preukázateľné výdavky z daňovej evidencie a v roku 2016 a 2018 uplatňoval preukázateľné výdavky a viedol jednoduché účtovníctvo, na druhej strane znalkyňa celkom opomenula skutočnosť, že z príjmu podnikania obžalovaný čas príjmov, keďže iný príjem v sledovanom období nemal, použil aj na osobnú spotrebu pre seba a svoju rodinu, teda sa jednalo o výdavok, ktorý však v podanom znaleckom posudku nijak nezohľadnila na rozdiel od V. I.. Za takéhoto stavu je zjavné, že závery znaleckého posudku o tom, že obžalovaný mal kladný zostatok finančných prostriedkov ku dňu splatnosti poistného za obdobie august 2015 až február 2019, sú predčasné a vyslovené na základe neúplného a nedostatočne zisteného stavu. Skutočnosť, že znalecký posudok č. 3/2021 nepostačuje na objektívne zhodnotenie finančnej situácie SZČO I. H. vyplýva z posudku znalkyne V. J. I. č. 55/2022 a z vyjadrenia sa k znaleckému posudku V. Z. G., podľa záverov ktorej SZČO I. H. porovnaním zisteného stavu disponibilných finančných prostriedkov s kumulovanou výškou nezaplateného poistného znalkyňa zistila, že SZČO I. H. mal dostatok finančných prostriedkov na zaplatenie poistného za obdobie december 2015, január 2016, marec 2016, jún 2016 a august 2016, teda spolu mohol zaplatiť poistné vo výške 703,37 Eur a že porovnaním zisteného stavu disponibilných finančných prostriedkov ponížených o životné minimum na menovaného a životné minimum na maloletého syna s nezaplateným poisteným zistila, že SZČO I. H. nemal dostatok finančných prostriedkov za celé sledované obdobie a teda nemohol zaplatiť poistné. V ďalšom texte písomného odôvodnenia podaného odvolania obžalovaný poukázal na rozdiely medzi posudkom V. J. I. a V. Z. G.. Obžalovaný dopĺňa, že okrem znaleckého posudku V. I. č. 55/2022 predložil ako dôkaz aj znalecký posudok prof. V. N. I., C. č. 1/2022, ktorého závery podľa názoru súdu prvého stupňa nie je možné riadne skomparovať so závermi ostatných znalcov, pretože obsahoval odlišné zadanie, ktoré nezodpovedalo otázkam položeným ostatným znalcom a "súd preto pri vyhodnocovaní znaleckých záverov a ich správnosti posudzoval použitú metódu znalcov

V.. Z. G. a V.. J. I.”, teda bezdôvodne tento dôkaz vykonal, ale v rámci rozhodovania ho nehodnotil a neprihliadal na jeho závery. Obhajoba je toho názoru, že zadanie pre znalca prof. V.. N. I. nebolo odlišné, keď sa znalec prof. V.. N. I. v závere znaleckého posudku vyjadril k stavu disponibilných, resp. potrebných peňažných prostriedkov ku dňu splatnosti sociálneho poistenia, keď dospel k záveru, že “časovo priebežne k 11. 03. 2019, kedy bolo splatné posledné sociálne poistenie bol stav peňazí -33379,97 Eur” a ďalej “z uvedeného vyplýva, že podnikateľ I. H. - MBTECH nemal po celú dobu podnikania dostatok peňažných zdrojov na úhradu časovo splatného sociálneho poistenia podnikateľa”. Následne obžalovaný rozoberá znaky skutkovej podstaty prečinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zák. a uvádza, že v danom skutku obžalovanému absentuje vyjadrenie subjektívnej stránky skutkovej podstaty daného trestného činu. Ďalej sa obžalovaný v odôvodnení odvolania venuje právu na spravodlivý proces, zásade voľného hodnotenia dôkazov, zásade objektívnej pravdy a zásade in dubio pro reo. Obžalovaný uviedol, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní nebolo jednoznačne a nad všetky pochybnosti preukázané, že obžalovaný I. H. naplnil všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty prečinu nezaplatenia dane a poistného, a preto, ak zostanú po vyčerpaní všetkých dosiahnutých dôkazov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, je potrebné rozhodnúť v prospech obžalovaného a neuznať ho vinným z tohto prečinu. V danom prípade nebola vina obžalovaného I. H. v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní jednoznačne preukázaná, neboli zistené skutočnosti, ktoré by odôvodňovali vydanie odsudzujúceho rozhodnutia a vykonané dôkazy nie sú dostatočným podkladom pre uznanie viny obžalovaného. Preto obžalovaný záverom navrhol, aby krajský súd ako súd odvolací zrušil odvolaním napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne, aby odvolaním napadnutý rozsudok zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Dňa 13. 07. 2023 sa konalo verejné zasadnutie, ktorého sa nezúčastnil obhajca obžalovaného, pričom obžalovaný na základe telefonátu s obhajcom uviedol, že obhajca súhlasí, aby sa verejné zasadnutie konalo bez jeho osobnej účasti.

Na verejnom zasadnutí krajská prokurátorka uviedla, že napadnutý rozsudok okresného súdu považuje za správny a zákonný a z toho dôvodu navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť.

Naproti tomu obžalovaný v konečnom návrhu uviedol, od začiatku mu bolo tvrdené, že je vinný. Je toho názoru, že znalecký posudok V.. G. bol vykonaný z vody, žiadne doklady od neho nikto nikdy nepýtal, všetky doklady mali len vďaka tomu, že bol platiteľom DPH, teda faktúry a bločky od neplatiteľov neboli nikdy zaúčtované. Po prvom pojednávaní doložil peňažný denník a faktúry. Nesúhlasil s vinou ani trestom, keďže manželka nepracovala, mal a musel platiť výživné na manželku a syna, mal jedného odberateľa, musel uhrádzať faktúry a platiť za pohonné látky, čo považoval za prioritné a preto žiadal, aby bol oslobodený.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, na podklade podaného odvolania obžalovaného zistil, že toto bolo podané oprávnenou osobou, v zákonnej lehote, proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo odvolanie prípustné. Následne v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému obžalovaný podal odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Po uvedenom procesnom postupe odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nebolo podané dôvodne.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie v súlade s ust. § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto aj správne vyhodnotil jednotlivo, i v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ust. § 2 ods. 12 Tr. por.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za vylúčené alebo pochybné a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení týchto dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporujú.

Vykonaným dokazovaním pred prvostupňovým súdom bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil trestného činu tak, ako je uvedené v skutkovej vete odvolaním napadnutého rozsudku. Z odôvodnenia

rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného a prečo neuveril jeho obrane.

Krajský súd nemá pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku, pretože zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a ním je jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný I. H. v kritickom období, za okolností a spôsobom zisteným v skutkovej vete napadnutého rozsudku sa dopustil trestného činu tak, že

ako samostatne zárobková činná osoba, resp. osoba zodpovedná za odvod poistného platiteľa I. H., s miestom podnikania C. XXX, IČO XX XXX XXX, si neplnil povinnosti vyplývajúce zo Zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov tým, že nezaplatil poistné za sociálne poistenie za samostatne zárobkovo činnú osobu za obdobie august 2015 až február 2019 do Sociálnej poisťovne, pobočka Banská Bystrica, Kapitulská č. 27, IČO: 30 807 484 v celkovej výške 6.264,25 Eur, aj napriek tomu, že podľa znaleckého posudku V.. G. č. X/XXXX zo dňa 26. 08. 2021 mal v uvedenom období dostatok finančných prostriedkov na odvod poistného.

Správne preto postupoval okresný súd, keď uznal obžalovaného I. H. za vinného z prečinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zák a správne uložil obžalovanému I. H. podľa § 278 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, 3, 8 Tr. zák., § 46 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov s tým, že podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému I. H. výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a určil mu skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov.

Vzhľadom na to, že sa na skutkové zistenia a právne posúdenia konania obžalovaného podrobne a dostatočne presvedčivo poukazuje v odôvodnení napadnutého rozsudku a odvolací súd nemá o nich pochybnosti, tak si odvolací súd úvahy a závery súdu prvého stupňa v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Nad rámec uvedeného považuje krajský súd za dôležité vyjadriť sa k niektorým námietkam obžalovaného, resp. zvýrazniť argumentáciu okresného súdu.

V prvom rade krajský súd uvádza, že v danej veci bol Okresným súdom Banská Bystrica sp. zn. 1T/12/2021 dňa 19. 10. 2021 vyhlásený rozsudok, ktorým bol obžalovaný I. H. uznaný vinným z prečinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je uvedený vo výroku tohto rozsudku a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov s podmienčným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 3To/143/2021 zo dňa 11. 05. 2022 predmetný rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Okresný súd následne, v intenciách predmetného uznesenia, doplnil dokazovanie, teda vec znovu prejednal a znovu o nej rozhodol, a to napadnutým rozsudkom, v ktorom sa správne vysporiadal so spornými skutočnosťami, keď o. i. vypočul znalcov k ich znaleckým posudkom.

V druhom rade, bez ohľadu na zabezpečené znalecké posudky, krajský súd dáva do pozornosti, že sám obžalovaný v priebehu konania, o. i. na verejnom zasadnutí dňa 13. 07. 2023 uviedol, že keďže manželka nepracovala, mal a musel platiť výživné na manželku a syna, mal jedného odberateľa, musel uhrádzať faktúry a platiť za pohonné látky. Navyše krajský súd dáva do pozornosti, že obžalovaný bol SZČO od roku 2007, čo opakovane uvádza aj obhajoba a krajský súd taktiež dáva do pozornosti, že skúmané obdobie v predmetnom prípade sa týka doby od roku 2015. Z uvedeného zjavne, nad všetky pochybnosti, vyplýva, že obžalovaný si bol vedomý, že je povinný platiť poistné na sociálne poistenie, ale toto poistenie neplatil a ako sám uviedol, uprednostnil a uhrádzal iné záväzky (pohonné hmoty, faktúry atď.), tzn. v predmetnej veci je daná subjektívna stránka skutkovej podstaty daného trestného činu minimálne vo forme nepriameho úmyslu, nakoľko obžalovaný vedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený trestným zákonom, a pre prípad, že ho spôsobí, s tým bol uzročený. Ostatné znaky skutkovej podstaty boli taktiež naplnené, čo nebolo namietané a taktiež vyplýva z vykonaného dokazovania.

K znaleckým posudkom krajský súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou okresného súdu týkajúcou sa jednotlivých znaleckých posudkov a záverov v nich uvedených. Krajský súd je taktiež toho názoru, že disponibilné finančné prostriedky sú vlastnými finančnými prostriedkami

danej osoby. Z podstaty veci vyplýva, že minimálna výška vlastných finančných prostriedkov v pokladnici je nula, pretože nie je reálne možné, aby sa fyzická osoba dostala v pokladnici na záporné hodnoty, nakoľko v pokladnici sa disponibilné finančné prostriedky nachádzajú fyzicky. Je možné pripustiť, že na bankovom účte sa môžu nachádzať aj záporné hodnoty zostatkov, avšak tu je nutné dať do pozornosti, že v tom prípade sa nejedná už o vlastné finančné prostriedky, ale o cudzie finančné prostriedky poskytnuté iným subjektom (zväčša danou bankou ako úver, či pôžička). Je preto zrejmé, z akých dôvodov sa okresný súd stotožnil s metodickým postupom Ing. G. a nestotožnil s postupom Ing. I., pričom toto odôvodnenie sa nachádza aj v napadnutom rozsudku. Taktiež okresný súd správne uviedol, prečo nebolo z jeho strany možné riadne skomparovať závery zo znaleckého posudku vypracovaného prof. V. N. I., nakoľko tento obsahoval odlišné zadanie a fakticky len počítal celkový rozdiel medzi príjmami a výdavkami.

V neposlednom rade krajský súd uvádza, že obžalovaný bol v rozhodnom období SZČO, tzn. podnikateľom. V zmysle zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov je živnosťou sústavná činnosť prevádzkovaná samostatne, vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť, za účelom dosiahnutia zisku (...). V zmysle zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov sa podnikaním rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku (...). Z uvedeného je zrejmé, že účelom živnosti, ako aj podnikania je dosiahnutie zisku. Eo ipso to znamená, že v prípade neúspešného podnikania môže dôjsť aj k dosiahnutiu straty. V súvislosti s uvedeným, ako aj so zásadou profesionality, sa od obžalovaného, ako podnikateľa, vyžaduje vyššia miera obozretnosti, právneho povedomia a schopností, nakoľko podnikateľa nemožno považovať, na rozdiel od spotrebiteľa, považovať za slabšiu stranu. Zároveň právne predpisy podnikateľom ukládajú aj ďalšie povinnosti, ako napríklad povinnosť vedenia účtovníctva a pod.

Na tomto mieste krajský súd poukazuje na to, že povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vysporiadať sa s každým argumentom. Podľa rozhodnutia ESLP vo veci Helle verzus Fínsko z 19. decembra 1998 sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa. Podľa doterajšej judikatúry Ústavného súdu z citovaných článkov Ústavy a Dohovoru však nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I.ÚS 56/01).

Vo vzťahu k uloženému trestu krajský súd konštatuje, že okresný súd prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34, § 36, § 37, § 38 Tr. zák., na ktoré je povinný prihliadnuť, a to na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, osobu páchatelia, jeho pomery a možnosť nápravy, ako aj generálnu a individuálnu prevenciu. Okresný súd dostatočným spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku odôvodnil prečo obžalovanému uložil trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov, teda pri dolnej hranici zníženej trestnej sadzby podľa § 38 ods. 3 Tr. zák., ako aj skúšobnú dobu v minimálnej výmere 12 mesiacov.

Krajský súd tak po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutého rozsudku, z vyššie uvedených dôvodov odvolanie obžalovaného I. H., považujúc ho za nedôvodné, rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednohlasne, pomerom hlasov 3:0 (§ 163 ods. 4 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.